

Warszawa, dnia 2021 r.

DECYZJA

Prezesa

Rządowej Agencji Rezerw Strategicznych

Nr BPI – 4 /IZ/21

w sprawie udzielenia indywidualnej interpretacji

Na podstawie art. 34 ust. 1, ust. 5 oraz ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 poz.162 z późn. zm.), zwanej dalej „u.p.p.” w związku z art. 5 ust. 1, art. 21b ust. 1 oraz art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 411, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o zapasach”, Prezes Rządowej Agencji Rezerw Strategicznych stwierdza, że stanowisko A. z siedzibą w B., zwanej dalej „Wnioskodawcą” zawarte we wniosku z dnia 26 marca 2021 r., o udzielenie interpretacji indywidualnej przepisów ustawy o zapasach, który wpłynął do Prezesa Rządowej Agencji Rezerw Strategicznych w dniu 08 kwietnia 2021 r., uzupełnionym w dniu 27 kwietnia 2021 r. w związku ze sprowadzaniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej gazu płynnego (LPG) oznaczonego kodem CN 2711 19 00 oraz kodem CN 2711 12 **jest nieprawidłowe.**

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 26 marca 2021 r., który wpłynął do Prezesa Rządowej Agencji Rezerw Strategicznych w dniu 08 kwietnia 2021 r. o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów ustawy o zapasach, Wnioskodawca zwrócił się o udzielenie indywidualnej interpretacji w zakresie obowiązku tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw oraz uiszczania opłaty zapasowej - w związku z prowadzoną działalnością w zakresie przywozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej gazu płynnego (LPG) oznaczonego kodem CN 2711 19 00 oraz kodem CN 2711 12.

Pismem z dnia 15 kwietnia 2021 r. Nr BPIzo.520.86.2021/353.JP Wnioskodawca został wezwany do uzupełnienia braku wniosku w sposób przewidziany w art. 63 § 3 oraz § 3a Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 poz. 735). W dniu 27 kwietnia 2021 r. do Prezesa Agencji wpłynął prawidłowo podpisany wniosek.

W dniu 30 marca 2021 r. Wnioskodawca uiszczył wymaganą opłatę za złożenie wniosku o udzielenie interpretacji indywidualnej.

We wniosku Wnioskodawca przedstawił niżej opisany stan faktyczny:

Wnioskodawca we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej wskazuje, że prowadzi działalność gospodarczą w zakresie sprowadzania, dystrybucji oraz obrotu m. in. gazem płynnym (LPG) oznaczonym kodem CN 2711 19 00 oraz CN 2711 12, w opakowaniach o pojemności 80 ml i wadze 0,04 kg. Wnioskodawca dokonuje obrotu gazem płynnym (LPG) w ciągu roku kalendarzowego do równowartości 10 tys. euro, w związku z czym zgodnie z przepisami ustawy Prawo energetyczne nie ma obowiązku posiadania koncesji OPC. Wnioskodawca podkreśla, że import gazu płynnego LPG dokonywany jest przez niego w bardzo małych ilościach oraz o bardzo niewielkiej wartości.

We wniosku Wnioskodawca przedstawił niżej opisane stanowisko w sprawie:

W ocenie Wnioskodawcy jest on przedsiębiorcą wykonującym działalność w zakresie przywozu paliw w rozumieniu przepisów ustawy o zapasach, z uwagi na fakt iż importuje on gaz płynny LPG. Zdaniem Wnioskodawcy obrót gazem płynnym LPG objęty jest systemem zapasów interwencyjnych oraz obowiązkiem uiszczania opłaty zapasowej.

Jednocześnie Wnioskodawca podnosi, że jego zdaniem, ze względu na przywóz paliwa w bardzo małych ilościach oraz w małych opakowaniach, jego działalność nie ma istotnego znaczenia dla gospodarki kraju. Zdaniem Wnioskodawcy przepisy ustawy o zapasach odnoszą się jedynie do przedsiębiorców, których działalność ma istotne znaczenie dla gospodarki Rzeczypospolitej Polskiej. Wnioskodawca stoi na stanowisku, że obowiązki wynikające z ustawy o zapasach bezcelowo obciążają tak małego jak on przedsiębiorcę oraz urzędy, w tym Rządową Agencję Rezerw Strategicznych. W ocenie Wnioskodawcy za najważniejszy czynnik przy dokonywaniu wykładni przepisów ustawy o zapasach należy brać cel jej uchwalenia oraz stosowania a nie jej literalne brzmienie.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy o zapasach jest nieprawidłowe.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 u.p.p. Przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej jednostki organizacyjnej wnioski o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna). Zgodnie z ust. 5 przywołanego powyżej przepisu udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji, od której służy odwołanie. Interpretacja indywidualna zawiera wyczerpujący opis przedstawionego we wniosku zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym oraz pouczeniem o prawie wniesienia środka zaskarżenia. W myśl art. 34 ust. 16 u.p.p. do postępowań o wydanie interpretacji indywidualnej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 – 3 oraz ust. 4 ustawy o zapasach, w celu zapewnienia zaopatrzenia Rzeczypospolitej Polskiej w ropę naftową i produkty naftowe w sytuacji wystąpienia zakłóceń w ich dostawach na rynek krajowy oraz wypełniania zobowiązań międzynarodowych, tworzy się zapasy ropy naftowej i produktów naftowych, zwane "zapasami interwencyjnymi". Zapasy interwencyjne obejmują zapasy:

1) obowiązkowe ropy naftowej lub paliw, tworzone i utrzymywane przez producentów i handlowców;

2) agencyjne ropy naftowej i paliw, tworzone i utrzymywane przez Agencję Rezerw Materiałowych.

Zapasy interwencyjne zaspokajają zapotrzebowanie na ropę naftową i paliwa w ilości odpowiadającej co najmniej iloczynowi 90 dni i średniego dziennego przywozu netto ekwiwalentu ropy naftowej w poprzednim roku kalendarzowym. Zapasy interwencyjne powiększa się o rezerwę na poczet zapasów niedostępnych z przyczyn technicznych oraz ubytków podczas przemieszczania zapasów interwencyjnych, rezerwa ta wynosi 10% tworzonych i utrzymywanych zapasów interwencyjnych.

Przepis art. 2 ust. 1 pkt 19 ustawy o zapasach konstytuuje definicję legalną handlowca, zgodnie z którą jest nim przedsiębiorca wykonujący samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu działalność gospodarczą w zakresie przywozu ropy naftowej lub paliw lub osoba fizyczna, osoba prawna, jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, która nie prowadząc działalności gospodarczej w zakresie przywozu ropy naftowej lub paliw, samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu wykonuje działalność polegającą na przywozie ropy naftowej lub paliw i zużywa je na potrzeby własne z wyłączeniem przywozu paliw w standardowych zbiornikach, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. 2018 poz. 1114), lub rozporządza nimi poprzez jakąkolwiek czynność prawną lub faktyczną.

Przywozem, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy o zapasach, jest sprowadzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego w ramach nabycia wewnątrzspółnotowego lub importu. Nabyciem wewnątrzspółnotowym w myśl przepisu art. 2 ust. 1 pkt 9 ustawy o zapasach jest przemieszczenie ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego z terytorium innego państwa członkowskiego Wspólnoty Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym. Importem zaś, zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 pkt 12 ustawy o zapasach, jest import ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o zapasach paliwa to produkty naftowe określone w pkt 2 lit. f- m, w tym również zawierające dodatki bez względu na ich ilość.

Z przepisu art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. f-m tej ustawy wynika natomiast, iż paliwami są: gaz płynny (LPG), benzyny silnikowe, benzyny lotnicze, paliwa typu benzynowego do silników odrzutowych, paliwa typu nafty do silników odrzutowych, inne rodzaje nafty, oleje napędowe, w tym lekkie oleje opałowe, ciężkie oleje opałowe - określone w załączniku A rozdział 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz. Urz. UE L 304 z 14.11.2008, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1099/2008”.

Artykuł 5 ust. 3k ustawy o zapasach stanowi, że producenci i handlowcy tworzą zapasy obowiązkowe ropy naftowej lub paliw w zakresie gazu płynnego (LPG), ustalając ich ilość na dany rok kalendarzowy na podstawie wielkości produkcji gazu płynnego (LPG) lub jego przywozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w poprzednim roku kalendarzowym. Minimalną $ZO_{LPG} = \left[\frac{P - O}{R} \times 30 \right] \times W$ wielkość zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw w zakresie gazu płynnego (LPG) oblicza się według wzoru:

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

ZO_{LPG} - minimalną wielkość zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw w zakresie gazu płynnego (LPG) wyrażoną w jednostkach wagowych,

P - wielkość produkcji i przywozu gazu płynnego (LPG) oraz ilość gazu płynnego (LPG) wprowadzoną na rynek krajowy z zapasów obowiązkowych w wyniku ich interwencyjnego uwolnienia w poprzednim roku kalendarzowym, wyrażoną w jednostkach wagowych,

O - pomniejszenia odnoszące się do poprzedniego roku kalendarzowego, o których mowa w ust. 6, wyrażone w jednostkach wagowych,

R - liczbę dni w poprzednim roku kalendarzowym,

W - współczynnik powiększenia zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw w zakresie gazu płynnego (LPG), z wyłączeniem gazu płynnego (LPG), o rezerwę określoną w art. 3 ust. 4, wynoszący 1,1. Zgodnie z art. 5 ust. 3 pkt 6 ustawy o zapasach, producenci i handlowcy tworzą i utrzymują zapasy obowiązkowe ropy naftowej lub paliw, z wyłączeniem gazu płynnego (LPG), w wielkości odpowiadającej

iloczynowi 53 dni i średniej dziennej produkcji paliw lub przywozu ropy naftowej lub paliw zrealizowanych przez producenta lub handlowca w poprzednim roku kalendarzowym.

Producenci i handlowcy tworzą zapasy obowiązkowe ropy naftowej lub paliw w zakresie gazu płynnego (LPG) w wielkości odpowiadającej iloczynowi 30 dni i średniej dziennej produkcji gazu płynnego (LPG) lub jego przywozu, zrealizowanych przez producenta lub handlowca w poprzednim roku kalendarzowym (art. 5 ust. 3a ustawy o zapasach).

W myśl art. 21b ust. 1 ustawy o zapasach, koszty tworzenia i finansowania zapasów agencyjnych ponoszą producenci i handlowcy, uiszczając opłatę zapasową.

Zgodnie z art. 21b ust. 5 ustawy o zapasach, opłatę zapasową dla gazu płynnego (LPG) oblicza się według wzoru:

$$O_L = (G_h \text{ lub } G_{pr}) \times Z$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

O_L – opłatę zapasową dla gazu płynnego (LPG);

G_h – wielkość przywozu gazu płynnego (LPG) dokonanego w danym miesiącu kalendarzowym, pomniejszoną o ilości wymienione w art. 5 ust. 6 w danym miesiącu kalendarzowym, wyrażoną w jednostkach wagowych;

G_{pr} – wielkość produkcji gazu płynnego (LPG) w danym miesiącu kalendarzowym pomniejszoną o ilości wymienione w art. 5 ust. 6 w danym miesiącu kalendarzowym, wyrażoną w jednostkach wagowych;

Z – stawkę opłaty za tonę gazu płynnego (LPG) określoną w przepisach wydanych na podstawie ust. 9.

Stosownie do art. 21b ust. 14 ustawy o zapasach, organem właściwym w sprawie opłaty zapasowej jest Prezes Agencji, któremu przysługują uprawnienia organu podatkowego, określone w dziale III oraz dziale V ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa. Przepis art. 21b ust. 1 ustawy o zapasach, stanowi, że koszty tworzenia i finansowania zapasów agencyjnych ponoszą producenci i handlowcy, uiszczając opłatę zapasową.

W ustawie o zapasach obowiązek tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw konstyтуuje się w oparciu o dokonanie czynności

faktycznej polegającej na produkcji lub przywozie paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Przepis art. 21b ust. 1 ustawy o zapasach, stanowi, że koszty tworzenia i finansowania zapasów agencyjnych ponoszą producenci i handlowcy, uiszczając opłatę zapasową.

Art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o zapasach, definiując produkty naftowe odsyła do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz. Urz. UE L 304 z 14.11.2008 r. z późn. zm.).

Zgodnie z ww. rozporządzeniem gaz płynny LPG (skroplony gaz ropopochodny) to lekkie węglowodory parafinowe uzyskane z procesów rafineryjnych, stabilizacji ropy naftowej oraz zakładów przetwarzania gazu ziemnego. Składają się one głównie z propanu (C_3H_8) i butanu (C_4H_{10}) lub połączenia tych dwóch związków. Mogą również zawierać propylen, butylen, izopropylen i izobutylen. Gazy LPG są zwykle skraplane pod ciśnieniem w celach transportu i magazynowania.

Przepis art. 3 ust. 5 ustawy o zapasach stanowi natomiast, iż minister właściwy do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy wykaz:

- 1) surowców oraz produktów naftowych uwzględnianych podczas ustalania ilości zapasów interwencyjnych,
- 2) surowców oraz paliw, w których tworzy się zapasy interwencyjne, w podziale na kategorie (grupy), uwzględniając możliwość zamiennego utrzymywania zapasów tych paliw w ramach danej kategorii,
- 3) paliw stanowiących podstawę do wyliczenia opłaty zapasowej biorąc pod uwagę obowiązującą klasyfikację Nomenklatury Scalonej (kody CN) według załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. L 256 z 07.09.1987, str. 1), strukturę zużycia paliw na rynku krajowym oraz zobowiązania międzynarodowe Rzeczypospolitej.

Na podstawie powyższego upoważnienia, dnia 7 sierpnia 2020 r. zostało wydane rozporządzenie Ministra Klimatu w sprawie szczegółowego wykazu surowców oraz produktów naftowych objętych systemem zapasów interwencyjnych oraz wykazu paliw stanowiących podstawę do wyliczenia opłaty zapasowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1373). Z przepisu § 3 tego rozporządzenia wynika, iż podstawę do wyliczenia zapasów

obowiązkowych stanowi m.in. gaz płynny (LPG) oznaczony kodem CN 2711 12 oraz kodem CN 2711 19 00. Natomiast z przepisu § 6 pkt 1 ww. rozporządzenia wynika, iż podstawę do wyliczenia opłaty zapasowej stanowi gaz płynny (LPG) oznaczony kodem CN 2711 12 oraz kodem CN 2711 19 00.

We wniosku o udzielenie interpretacji indywidualnej co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy o zapasach Wnioskodawca wskazał, iż w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej dokonuje przywozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej gazu płynnego LPG oznaczonego kodami CN 2711 19 00 oraz CN 2711 12.

Aby powstały obowiązki tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw oraz uiszczania opłaty zapasowej, przywożony przez Wnioskodawcę produkt musi posiadać kod CN, który zgodnie z przepisami ww. rozporządzenia rodzi takie obowiązki oraz jego parametry fizykochemiczne wskazują na uznanie danego produktu za paliwo zgodnie z definicją zawartą w załączniku A rozdział 3 rozporządzenia nr 1099/2008.

W związku powyższym, Organ przeanalizował właściwości fizykochemiczne sprowadzanego przez Wnioskodawcę gazu płynnego (LPG) o nazwie handlowej X.

Jak wynika z przytoczonych powyżej przepisów, gaz płynny LPG (skroplony gaz ropopochodny) to lekkie węglowodory parafinowe uzyskane z procesów rafineryjnych, stabilizacji ropy naftowej oraz zakładów przetwarzania gazu ziemnego. Składają się one głównie z propanu (C₃H₈) i butanu (C₄H₁₀) lub połączenia tych dwóch związków. Mogą również zawierać propylen, butylen, izopropylen i izobutylen. Gazy LPG są zwykle skraplane pod ciśnieniem w celach transportu i magazynowania.

Na podstawie przedstawionej przez Wnioskodawcę karty charakterystyki można stwierdzić, że sprowadzany przez niego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej gaz płynny (LPG) o nazwie handlowej X. spełnia wymagania powyższej definicji, ponieważ składa się głównie z propanu, butanu oraz izobutanu.

Ponadto należy wyjaśnić, że z punktu widzenia ustawy o zapasach, a także obowiązków jakie nakłada ustawa na przedsiębiorców dokonujących przywozu, nie jest istotny cel na jaki paliwo to zostało przeznaczone. W związku z powyższym stwierdzenie Wnioskodawcy, że produkt ten stosowany jest do poruszania sprzętu oraz narzędzi, jak również sprowadzany jest i sprzedawany wyłącznie w opakowaniach o pojemności 80 ml i wadze 40 gramów (0,4 kg) oraz, że z uwagi na niską wartość sprowadzanego

przez Wnioskodawcę gazu płynnego (LPG), tj. ok. 30 tys. zł w ciągu roku (w związku z czym nie jest wymagane uzyskanie przez Wnioskodawcę koncesji OPZ) nie może stanowić przesłanki do zwolnienia przywożonego przez Wnioskodawcę produktu z obowiązku tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw oraz uiszczania opłaty zapasowej. Przepisy ustawy o zapasach nie stanowią podstawy do uznania, że jedynie wolumeny paliw, które są wykorzystywane do celów napędowych lub grzewczych stanowią podstawę wyliczenia wymaganego poziomu zapasów obowiązkowych i uiszczania opłaty zapasowej.

Odnosząc się natomiast do argumentów Wnioskodawcy, że przy wykładni przepisów ustawy o zapasach za najważniejszy czynnik należy przyjmować cel jej uchwalenia a nie jedynie jej literę należy podkreślić, że w ustawie o zapasach brak jest podstawy prawnej do uznania, że obowiązki z niej wynikające zobowiązani są realizować wyłącznie producenci i handlowcy, których działalność ma istotne znaczenie dla gospodarki kraju. Ponadto pojęcie „bezpieczeństwa paliwowego kraju” w rozumieniu ustawy o zapasach jest pojęciem szerszym niż wyłącznie zapewnienie dostępności paliw na potrzeby napędowe czy też opałowe.

W tym miejscu należy również wyjaśnić, że opłata zapasowa, o której mowa w art. 21b ustawy o zapasach nosi cechy, które mogą ją kwalifikować jako należność publicznoprawną o charakterze podatkowym. Stanowisko takie zajęła Rada Legislacyjna przy Prezesie Rady Ministrów w opinii z dnia 05 lipca 2013 r. o projekcie ustawy o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym oraz niektórych innych ustaw znak: RL-0303-24/13. W przedmiotowej opinii Rada stwierdza, że *„opłata zapasowa jest obowiązkowym świadczeniem o charakterze publicznoprawnym. Pobierana ona będzie na rzecz podmiotu publicznego (Funduszu Zapasów Agencyjnych) i polegać ma na przymusowym przywłaszczeniu środków pieniężnych na jego rzecz. Celem pobierania tego świadczenia jest natomiast konieczność realizacji zadań publicznych w postaci zapewnienia bezpieczeństwa paliwowego państwa. W tym kontekście Rada Legislacyjna zwraca uwagę, że planowany obowiązek posiada niemal wszystkie cechy podatku. Co za tym idzie używanie przez projektodawcę pojęcia „opłata” jest metodologicznie niepoprawne, choć nie przesądza jeszcze o wadliwości omawianej instytucji. Z opłatą - zgodnie z ustabilizowanymi poglądami doktryny i orzecznictwa - mamy bowiem do czynienia w sytuacji, gdy z danym świadczeniem ze strony jednostki*

związane jest automatyczne świadczenie ze strony władzy publicznej. W przedstawionym mechanizmie brak jest takiej „usługi” publicznej, a zatem projektodawca nie powinien dążyć do ukrywania rzeczywistego podatkowego charakteru opiniowanego świadczenia, mającego cechy daniny publicznej”.

Dodatkowo należy wskazać, że ustawodawca w przepisach art. 21 b ust.13 -14 ustawy o zapasach wprost przesądził, że do należności z tytułu opłaty zapasowej stosuje się odpowiednio przepisy działu III oraz działu V ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa z wyłączeniem przepisów dotyczących umarzania należności, odraczania płatności oraz rozkładania płatności na raty, a organem właściwym w sprawie opłaty zapasowej jest Prezes Agencji, któremu przysługują uprawnienia organu podatkowego, określone w dziale III oraz w dziale V ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa. Takie podejście ustawodawcy wskazuje, że poprzez włączenie opłaty zapasowej w reżim przepisów Ordynacji podatkowej ustawodawca potwierdza, że owa opłata ma charakter należności podatkowej.

Standardy wykładni prawa podatkowego, w szczególności w zakresie pozostającym poza wpływem prawa unijnego, wskazują na pierwszeństwo wykładni językowej oraz subsydiarność pozostałych zasad wykładni prawa: systemowej i funkcjonalnej. Przy czym tak ustalona kolejność preferowania wykładni jest związana z niejednoznacznym wynikiem wykładni językowej. Zasadniczym argumentem świadczącym o poprawności interpretacji jest okoliczność, że wykładnia językowa, systemowa i funkcjonalna dają zgodny wynik (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2007 r., sygn. akt I KZP 6/07; postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z 9 kwietnia 2009 r., sygn. akt , II FSK 1885/07; wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z 19 listopada 2008 r., sygn. akt II FSK 976/08; z 2 lutego 2010r., sygn. akt II FSK 1319/08; z 2 marca 2010 r., sygn. akt II FSK 1553/08 oraz wypowiedzi doktryny: M. Zieliński, Wykładnia prawa. Zasady, reguły, wskazówki, Warszawa 2010, s. 291 i n., B. Brzeziński Prawo podatkowe. Teoria. Instytucje. Funkcjonowanie, praca zbiorowa pod red. B. Brzezińskiego, s. 422 i n.; L. Morawski, Zasady wykładni prawa, Toruń 2010, s. 74-83). Warto przy tym zaznaczyć, że wykładnia językowa określa granice dwóch pozostałych rodzajów wykładni, tj. systemowej i celowościowej. Ważne jest także to, że w przypadku, kiedy wykładnia językowa pozwala na jednoznaczne ustalenie normy prawnej na podstawie obowiązujących przepisów, to za niedopuszczalne należy uznać "poprawianie" lub "korygowanie" treści aktu prawnego przez wykładnię systemową lub celowościową. Obciążenia podatkowe

są kształtowane bowiem w Konstytucji RP przez ustawodawcę, a nie przez administrację i sądy (por. R. Mastalski, Prawo podatkowe, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2006, str. 124 i powołane tam orzecznictwo). Prymat wykładni językowej prawa podatkowego ma więc swoje uzasadnienie w art. 84 Konstytucji RP, wedle którego każdy jest obowiązany do ponoszenia ciężarów publicznych, w tym podatków określonych w ustawie. Skoro Konstytucja RP także w art. 217 kładzie nacisk na ustawę jako źródło obowiązków podatkowych, to implikuje to potrzebę znajomości ustaw nakładających takie obowiązki. Konstytucja RP nie zobowiązuje natomiast do znajomości ani orzecznictwa sądowego, ani poglądów doktryny prawa, które wykształciły pozostałe dwa rodzaje wykładni prawa. (por. B. Brzeziński, Podstawy wykładni prawa podatkowego, Gdańsk 2008, s. 140) (...) (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 lutego 2021 r. II FSK 2441/20).

Wobec powyższego, mając na uwadze przedstawiony we wniosku o udzielenie interpretacji opis stanu faktycznego, Prezes Agencji stwierdza, że Wnioskodawca będzie podlegał obowiązkom wskazanym w ustawie o zapasach, w szczególności obowiązkowi tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw, uiszczania opłaty zapasowej, oraz składania deklaracji w związku z przywozem produktu o nazwie handlowej Senco Polar fuel cell klasyfikowanego do gazu płynnego (LPG) oznaczonego kodami CN 2711 12 oraz CN 2711 19 00 bowiem przedmiotowy produkt spełnia definicję paliwa w rozumieniu ustawy o zapasach, zaś podmiot dokonujący jego przywozu wypełnia definicję legalną handlowca.

Zatem w tak opisanym stanie faktycznym Prezes Rządowej Agencji Rezerw Strategicznych uznaje stanowisko Wnioskodawcy za nieprawidłowe.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

POUCZENIE

1. Od niniejszej decyzji przysługuje Stronie odwołanie do Ministra Klimatu i Środowiska w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Prezesa Rządowej Agencji Rezerw Strategicznych; 00-844 Warszawa, ul. Grzybowska 45.

2. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do jego wniesienia. Z dniem doręczenia Prezesowi Rządowej Agencji Rezerw Strategicznych oświadczenia Strony o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

3. Zgodnie z art. 136 § 2 k.p.a., jeżeli decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, na zgodny wniosek wszystkich stron zawarty w odwołaniu, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. W myśl art. 136 § 4 k.p.a. przepisu § 2 nie stosuje się, jeżeli przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy byłoby nadmiernie utrudnione.